

C/2024/6791

7.11.2024

**Skarga wniesiona w dniu 23 września 2024 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Norwegii
(Sprawa E-24/24)**

(C/2024/6791)

Skarga przeciwko Norwegii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 23 września 2024 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Kyrre Isaksena, Erlenda Møinichena Leonhardsen, Claire Simpson i Melpo-Menie Joséphidès, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, Avenue des Arts / Kunstlaan 19H, 1000 Bruxelles/Brussel, BELGIQUE/BELGIË.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

1. orzeczenie, że utrzymując w mocy sekcję 6-3 ust. 2 ustawy nr 17 z dnia 10 kwietnia 2015 r. o instytucjach finansowych i grupach finansowych, w szczególności zdanie pierwsze tej sekcji oraz jej przepisy lit. c) i d), Norwegia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 22 ust. 8, art. 23 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽¹⁾ w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/878 ⁽²⁾, oraz na mocy art. 58 ust. 7, art. 59 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE ⁽³⁾ w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłalność II);
2. orzeczenie, że utrzymując w mocy praktykę administracyjną, zgodnie z którą wymagana jest zgoda organów krajowych na nabycie 25 % lub więcej praw głosu lub kapitału w instytucjach kredytowych i zakładach ubezpieczeń, i która to praktyka, poza ograniczonymi wyjątkami, prowadzi do odrzucenia wniosku o taką zgodę bez zbadania jego istoty, Norwegia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 22 i 23 dyrektywy 2013/36/UE, zmienionej dyrektywą 2019/878, oraz na mocy art. 57–59 dyrektywy 2009/138/WE;
3. obciążenie Norwegii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- W niniejszym wniosku Urząd Nadzoru EFTA („Urząd”) wnosi o stwierdzenie, że – utrzymując w mocy niektóre przepisy krajowe – Norwegia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 22 ust. 8, art. 23 ust. 1 i 2 dyrektywy 2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych) oraz art. 58 ust. 7, art. 59 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/138/WE (Wyłalność II), a utrzymując w mocy pewną praktykę administracyjną – uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 22 i 23 dyrektywy 2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych) oraz art. 57–59 dyrektywy 2009/138/WE (Wyłalność II).
- Wniosek dotyczy tego, co Urząd uważa za niewłaściwe wdrażanie i stosowanie przez Norwegię dwóch wyżej wymienionych dyrektyw. W dyrektywach tych określono warunki dopuszczenia instytucji kredytowych i zakładów ubezpieczeń do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad tymi podmiotami. Urząd twierdzi, że procedury oceny ostrożnościowej przeprowadzanej przez właściwe organy są w pełni zharmonizowane na mocy dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych i dyrektywy „Wyłalność II”.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 253).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłalność II) (przekształcenie) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, str. 1).

- W zarzucie pierwszym Urząd twierdzi, że zezwalając właściwym organom na uwzględnienie innych kryteriów oceny niż te wyczerpująco wymienione w dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych i w dyrektywie „Wypłacalność II”, Norwegia niewłaściwie wdrożyła do prawa norweskiego art. 22 ust. 8, art. 23 ust. 1 i 2 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych oraz art. 58 ust. 7, art. 59 ust. 1 i 2 dyrektywy „Wypłacalność II”, przez co naruszyła te przepisy.
- W zarzucie drugim Urząd twierdzi, że utrzymując w mocy praktykę administracyjną, zgodnie z którą wymagana jest zgoda organów krajowych w przypadku nabycia przez osobę 25 % lub więcej praw głosu lub kapitału w instytucjach kredytowych i zakładach ubezpieczeń, i która to praktyka, jedynie z ograniczonymi wyjątkami, prowadzi do odrzucenia wniosku bez zbadania jego istoty, Norwegia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 22 i 23 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych oraz art. 57–59 dyrektywy „Wypłacalność II”.
- 19 lipca 2023 r. Urząd wydał dwie odrębne uzasadnione opinie. Termin udzielenia przez Norwegię odpowiedzi na uzasadnione opinie upłynął 19 września 2023 r.
- Urząd twierdzi, że wraz z upływem tego terminu Norwegia naruszyła swoje zobowiązania wynikające z prawa EOG.